

Kun. Gedimino Jankūno homilija šv. Mišiose
Marijos legiono „Acies“ šventė
2016 m. kovo 29 d.

Velykų pirmąją savaitę, tai yra visas aštuonias dienas, švenčiame kaip vieną dieną. Labai gražu ir prasminga, kad Panevėžio vyskupijos Marijos legiono metinė „Acies“ šventė švenčiama būtent šią savaitę. Tokiu būdu pratešiamas bendruomeninis Velykų šventimas ir suprantame, kad ši šventė – tai ne tik sėdėjimas už stalo su savaisiais, bet ir šventė, kurią reikia švęsti su tikėjimo šeima – Bažnyčia.

Pirmas žodis, kurį išgirstame šiandienos evangelijoje – vardas „Marija“. Daugumos mūsų, Marijos legiono narių ir šiaip šioje Bazilikoje Marijos mylėtojų, širdyse suvirpa jautriausios stygos išgirdus šį vardą. Deja, netrukus paaiškėja, kad Marija, kurią mini evangelija, nėra mums brangi Dievo Motina, bet kita Marija – Marija Magdaliētė, iš kurios Jėzus yra išvaręs net septynis demonus. Nors ir žinome, kad Magdaliētė yra Bažnyčios gerbiama šventoji, vis dėlto, ar ne keista, kad Prisikėlęs mūsų Viešpats pirmiausia pasirodo ne savo mylimai Mamai, bet buvusiai didelei nusidėjėlei?..

Nėra keista, jeigu pažįstame Šventąjį Raštą ir Jėzaus mintį bei širdį jame. Argi ne pats Jėzus yra pasakęs: „Aš atėjau gydyti ne sveikųjų, bet ligonių, gelbėti ne teisiųjų, o pražuvusių“?.. Dar kitoje vietoje išgirstame Viešpaties žodžius ir apie Mariją Magdaliētę: „Jai daug atleista, nes ji daug mylėjo. Kam mažai atleista, tas mažai ir myli.“ Mielos seserys ir broliai, ar ne tai ir yra Geroji Naujiena, kurią Prisikėlusio Jėzaus vardu skelbia mūsų Motina Bažnyčia?..

Šiandien labiau reikia ne išvardyti Dievo Motinos Marijos dorybes ir kalbėti apie jos nepriekaištingą šventą gyvenimą, bet byloti išganymo žinią, kuri mus, nusidėjėlius, pasiekia per Jėzų ir Mariją. Juk čia susirinkusieji net nepretenduoja panašėti į Dievo Motiną, mes norime bent jau būti panašūs į Mariją Magdaliētę, atgailaujančią ir Jėzaus išganytą nusidėjėlę.

Prisikėlęs Jėzus į kiekvieną iš mūsų kreipiasi vardu: Marija, Zofija, Aldona, Vanda, Gediminai, Vincai, Algirdai, Broniau, kad ir koks mūsų vardas bebūtų, Jėzus, kuris yra Gerasis Ganytojas ir pažįsta visas savo avis, vadina mus vardu. Gaila, bet ne visi ir ne visada išgirstame Jo kreipimąsi, nes esame per daug užsiėmę savimi, savo reikalais, savo matymais ir įsivaizdavimais. Kartais netgi tikėjime: tikime ne į Dievą koks Jis iš tiesų yra, bet kokį mes norėtume matyti. Ir jeigu kunigų ar vyskupų skelbime, Šventajame Rašte, Bažnyčios liturgijoje paaiškėja kitoks, nei mes įsivaizdavome, Dievo paveikslas, skubame ne save taisyti, bet kitą apkaltinti, kad iškraipo mūsų šventąjį tikėjimą.

Marija Magdaliētė, pamačiusi prisikėlusį Jėzų, iš karto jo nepažino ir manė, kad jis sodininkas. Jai tikriausiai norėjosi, kad Prisikėlęs Jėzus po Alyvų sodą vaikščiotų užsidėjęs pergalės karūnų ir spindintis aukso drabužiais. Nežinau, kokį Jėzų norėjo matyti Magdaliētė, bet ar žinote, kokį Jėzų norite sutikti ir matyti jūs?.. Dažnas iš mūsų labiau mėgstame Jėzų ant kryžiaus ir Mariją po kryžiumi negu Jėzų prisikėlusį ir Jo Motiną Mariją bei kitus šventuosius Dievo šlovėje. Kodėl? Todėl, kad taip artimai vis dar esame susieti su šio gyvenimo grandinėmis ir kryžiumi, su silpstančia savo ir kitų sveikata, su didėjančia metų našta, su nesusipratimais, ligomis ir priklausomybėmis, kuriomis serga mūsų artimiausi ir brangiausi žmonės, su irstančiomis šeimomis ir draugystėmis, su neužmirštomis nuoskaudomis ir patirtomis ar vis tebeatiriamomis neteisybėmis. Yra sunku galvoti apie Jėzaus ir Marijos garbę, kai dar keliaujame šiaurinę kelionę į anapus.

O juk Velykos ir yra, kad mus sustiprintų ir pripildytų vilties, paguodos ir padrąsinimo, kad mirtis, kuri neišvengiamai visų mūsų laukia, bei silpstantis ir byrantis šiaurinio gyvenimo mūras yra tik trumpa kelionės dalis, palyginus su tuo gyvenimu, kuris mūsų laukia su Dievu ir Dieve. Švenčiame Velykas ir kalbame apie džiaugsmą. Ir tikrai turime pagrindą džiaugtis – pats Dievas savo Sūnuje Jėzuje Kristuje mums apreiškė, kad myli mus amžinai, ir kad niekas negali tos meilės nutraukti: nei mirtis, nei nuodėmė, tik mūsų pačių abejingumas ir sąmoningas šios meilės atmetimas.

Mielos seserys ir broliai, žinote, kas yra didelė paguoda mūsų rūpestyje dėl savo ir kitų išganymo? Ogi tai, kad yra tik labai nedaug žmonių (o aš nepažįstu nei vieno), kurie sąmoningai būtų atmetę Dievą ir Jo meilę. Dažniausiai ir daugiausiai yra žmonių, kurie nelabai apie tą meilę žino ar yra ją asmeniškai patyrę. Tai žmonės, kuriems mes turime apie tokią meilę nepailsdami kalbėti, o dar geriau, kad nepailsdami iki galo tokią meilę rodytumėme.

Ką gali ir turi Marijos legiono nariai daryti visus šiuos ateinančius metus? Tai, ką darė šios dienos evangelijoje buvusi nusidėjėlė Marija Magdalieta. Ji galiausiai atpažinusi ir nudžiugusi dėl savo Viešpaties ir Mokytojo atsiliepė į Jo kvietimą: „Verčiau eik pas mano brolius ir pasakyk jiems: 'Aš žengiu pas savo Tėvą, pas savo Dievą ir jūsų Dievą.'“ Ji nuėjo ir pranešė mokiniams, kad mačiusi Viešpatį ir ką Jis jai sakęs. Ar yra kas nors svarbiau gyvenime, negu skelbti begalinę ir gailestingą Dievo meilę? Ar yra kas nors svarbiau, ką Dievo Motina Marija norėtų, kad mes nuveiktume Jos ir Jos mylimų vaikų labui?

Nėra. Tad šiose šventose Mišiose dar kartą atnaujinkime savo pasiryžimą sekti Mergelės Marijos nuolankumu paskui Jos prisikėlusį Sūnų Jėzų Kristų, ir kaip Marija Magdalieta klausytis ir pildyti Viešpaties žodžius, eiti ir pasakyti kitiems, kad Jėzus yra gyvas ir Jis trokšta su kiekvienu susitikti ir apdovanoti prisikėlimo iš nuodėmių ir mirties, amžinojo gyvenimo dovana.

Amen.